

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: KŽ-Rz 1/17-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Miroslava Šovanja kao predsjednika vijeća te Damira Kosa, doc. dr. sc. Marina Mrčele, Lidije Grubić Radaković i Melite Božičević-Grbić kao članova vijeća, uz sudjelovanje višeg sudskog savjetnika Dražena Kevrića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Đ. S. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog Krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj: 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. – dalje u tekstu: OKZ RH) odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 27. veljače 2017. godine, broj K-rz-8/11, u sjednici održanoj 30. svibnja 2017. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom na temelju čl. 453. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj: 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14. - dalje u tekstu: ZKP/08) oslobođen je optužbe Đ. S. da bi počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, dok je na temelju čl. 452. toč. 3. ZKP/08 odbijena optužba protiv Z. D. da bi počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH. U odnosu na oba optuženika na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08 riješeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Predlaže da se pobijana presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet u tome dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08, spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu državni odvjetnik da bi u odnosu na optuženog Đ. S. prvostupanjski sud pogrešno utvrdio odlučne činjenice, odnosno da je iz utvrđenih činjenica izveo pogrešne zaključke.

U odnosu na žrtvu M. Ž. državni odvjetnik u žalbi tvrdi da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da između optuženog S. i sada pokojnog B., koji je nesporno usmrtio M. Ž., ne bi postojao dogovor za počinjenje djela, a zatim i da bi ponašanje optuženog S. ulazilo u supočiniteljske radnje bitnim doprinosom.

Suprotno ovoj tvrdnji državnog odvjetnika prvostupanjski sud je izveo cjelovitu i potpunu analizu svih raspoloživih dokaza i na temelju takovog činjeničnog stanja ispravnim utvrdio da na strani optuženog S. izostaje kako subjektivni tako i objektivni elementi za utvrđenje njegove krivnje u odnosu na ubojstvo civila M. Ž.

Naime, i po mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske kao suda drugog stupnja nakon izričitog navoda državnog odvjetnika da u obilježja kaznenog djela ratnog zločina ne ulaze u činjeničnom opisu opisana palež i otuđenje imovine, kako je to naveo u podnesku u obrazloženju izmjene činjeničnog opisa kaznenog djela (list 273/b spisa), prvostupanjski sud je bio ovlašten raspravljati samo u granicama kriminalne aktivnosti kako mu je to stavljeno na teret izmijenjenom optužbom, a to je pitanje postojanja kaznene odgovornosti za kazneno djelo ratnog zločina „ubijanjem civila“.

U odnosu na ovaj modalitet počinjenja kaznenog djela, prihvaćajući da je dogovor mogao postojati za ostala ponašanja, ispravnim zaključuje prvostupanjski sud da ne postoji niti jedan dokaz koji bi ukazao na dogovorno postupanje sa sada pokojnim B., za usmrćenje bilo kojeg civila iz sela S. kritične prigode. Naime, pri pretraživanju kuća, postupanje pokojnog B. kada nalazeći se sam u kući K. C., koju kuću je pretraživao, kroz prozor usmjerava pušku prema M. Ž. i ispaljuje projektil koji ovoga i usmrćuje. Ovakvo njegovo postupanje, kako to ispravno zaključuje i prvostupanjski sud nije moguće dovesti u bilo kakvu vezu s postupanjem ostalih dvaju osoba koje su došle s njim u selo S., pa stoga nije moguće govoriti niti o prethodnom dogovoru za ubojstvo civila, a niti o radnjama optuženog S. kao eventualno supočiniteljskim u odnosu na ubijanje civila. Ispravan je zaključak prvostupanjskog suda da je postupak pokojnog B. kada je iz kuće K. C. pucao u M. Ž., rezultat njegove autonomne odluke koju je sam stvorio bez prethodnog dogovora sa bilo kime i stoga se ovaj zločin i ne može stavljati na teret optuženom S., kako to ispravno zaključuje i prvostupanjski sud.

U odnosu na J. V. ispravno zaključuje prvostupanjski sud da optuženik nije, kako mu je to stavljeno na teret optužbom „... iz automatske puške ispalio rafal prema J. V., pristajući da ju usmrti ...“, pa da bi time ostvario elemente kaznenog djela ratnog zločina „ubijanjem civila“.

Naime, ispravno zaključuje prvostupanjski sud i to upravo na temelju opisa događaja kako ga je tijekom postupka iznosila J. V. da optuženik nije ispalio rafal iz automatske puške „prema oštećenici“ već pred nju, u pod, kako je to opisala i sama oštećenica. Evidentno da u tom trenutku optuženik nije imao nikakve prepreke iz automatskog oružja pucati i u oštećenicu, što nije učinio već je pucao ispred nje u cestu. Točno je da je eventualni rikošet ili dio raspadnutog zrna tada mogao pogoditi oštećenicu, ali takva moguća posljedica koja je izostala ne može biti podvedena pod postupanje optuženog s namjerom za počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva „ubijanjem civila“. Pozivanje na mogući neizravnu namjeru kao osnov za utvrđenje odgovornosti za ovo kazneno djelo u slučaju tzv. zapovjedne odgovornosti apsolutno je ne primjenjivo u ovom predmetu za optuženika kome je inkriminirano postupanje tj. optužbom opisan je komisivni delikt, te načelna mogućnost da se ovo kazneno djelo u nekim okolnostima može počiniti i ne činjenjem kao omisivni delikt ne daje odgovor na tvrdnje o odgovornosti optuženog S. za postupanje prema žrtvi J. V. istaknute u žalbi državnog odvjetnika.

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu, a kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene povrede zakona iz čl. 476. st. 1. ZKP/08, na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 482. ZKP/08 presuditi kao u izreci ove presude.

Zagreb, 30. svibnja 2017.

Zapisničar:
Dražen Kevrić, v. r.

Predsjednik vijeća:
Miroslav Šovanj, v. r.